

7/θ Δημοτικό Σχολείο Νέου Πετρίσιου
Τάξη: ΣΤ'
Εκπαιδευτικός: Σαρηγιαννίδου Αθηνά
Μαθητής: Βάρφης Κυριάκος
Κατηγορία: Δίγημα

«Ημερολόγιο ενός ήρωα»

Είναι άνοιξη του 1941. Βρίσκομαι στη Μακεδονία, στη γραμμή Μεταξά. Συγκεκριμένα στο Ρούπελ. Είναι τρεις μήνες τώρα που είμαι εδώ. Μου λείπουν οι δικοί μου στον Προμαχώνα, αλλά είμαι χαρούμενος που βρίσκομαι εδώ αυτή τη στιγμή, γιατί όπως φαίνεται θα έχω την τιμή να υπερασπιστώ την πατρίδα μου.

Ξημέρωμα 6^{ης} Απριλίου. Οι Γερμανοί βρίσκονται λίγα χιλιόμετρα μέσα στο βουλγαρικό έδαφος. Εμείς βρισκόμαστε στη δυτική πλευρά του όρους Τσιγκέλι. Αισθάνομαι περίεργα. Έχω μια φλόγα μέσα μου γιατί, όπως όλα δείχνουν, σήμερα θα είναι η μέρα που θα κάνουν επίθεση οι Γερμανοί.

Όντως!!! Ακούγεται ο συναγεμός μέσα στο Οχυρό! Όλοι μας τρέχουμε να πάμε στις θέσεις μας. Η Μάχη είναι πολύ σκληρή... Οι Γερμανοί μας χτυπάνε με όσα μέσα διαθέτουν! Τα στούκας σφυρίζουν στον αέρα. Μας βομβαρδίζουν συνεχώς. Τα οχυρά όμως αντέχουν. Και εμάς δε μας τρομάζουν οι εχθροί! Σήμερα, 6 Απριλίου χάσαμε έξι ήρωες. Όμως κι εμείς καταφέραμε τεράστιες απώλειες στους Γερμανούς!

Ένας από τους ήρωες υπερασπιστές του Ρούπελ

7/θ Δημοτικό Σχολείο Νέου Πετритσίου
Τάξη: ΣΤ΄
Εκπαιδευτικός: Σαρηγιαννίδου Αθηνά
Μαθητής: Καραμάνοβ Παύλος
Κατηγορία: Δίγημα

«Ημερολόγιο ενός στρατιώτη»

Κυριακή 6 Απριλίου 1941

Ξημερώνει ένα μακάβριο πρωινό... μας βομβαρδίζουνε... Το μόνο που άκουγες ήταν πυροβολισμοί και κραυγές... Για να μπούμε στο οχυρό να κρυφτούμε και να προστατευτούμε, προσπερνούσαμε και πατούσαμε μόνο πτώματα... Ο φίλος μου, ο Γιάννης, νεκρός... Πήρα τη στρατιωτική ταυτότητα από τον λαιμό του, μπας και σωθώ και καταφέρω να τη δώσω στην οικογένειά του, να έχουν να τον θυμούνται και να τον μνημονεύουν με καμάρι, να ξέρουν και να λένε πως ο άνθρωπός τους έφυγε με το κεφάλι ψηλά, περήφανος για το ελληνικό αίμα του, μαχόμενος και μπροστάρης και έκανε το χρέος του για την πατρίδα με ανιδιοτέλεια... Απ' τους πρώτους βγήκε από το οχυρό για να αντεπιτεθεί με αντίτιμο τη ζωή του, μα έφυγε αγέρωχος, το ξέρω, το έβλεπα στο πρόσωπό του, ξεψυχούσε χαμογελαστός!

Πονάμε παντού, η κούραση μεγάλη, έχουμε στερέψει από δυνάμεις... έχουμε όμως υψηλά το εθνικό μας φρόνημα, το ηθικό μας, την αξιοπρέπειά μας και τις αξίες ΠΑΤΡΙΔΑ-ΘΡΗΣΚΕΙΑ-ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ... Για όλα αυτά άλλωστε βρισκόμαστε εδώ και δεν εγκαταλείπουμε και θα συνεχίσουμε ενωμένοι... Όλοι οι σύντροφοί μου, μαζί και εγώ, είμαστε διψασμένοι για τη νίκη και για την ελευθερία μας... γεννηθήκαμε ελεύθεροι για να πεθάνουμε ελεύθεροι, έτσι μου έμαθε ο πατέρας μου και αν με αξιώσει η Παναγιά και σωθώ το ίδιο θα μάθω και εγώ στα παιδιά μου.

Όλο το βράδυ καταστρώναμε σχέδιο... Πρώτα ο Θεός και μετά εμείς, θα χωριστούμε σε ομάδες για να τους περικυκλώσουμε... Αριστερά τα τουφέκια, στη μέση τα πυροβόλα και δεξιά οι χειροβομβίδες... Σήμερα θα τους διαλύσουμε, θα τους τσακίσουμε, θα τους εξοντώσουμε! Το πιστεύω! Μας πιστεύω!!!

Χάρισέ μας Θεέ μου ζωή, δώσε μας αισιοδοξία και δύναμη, βάλε το χεράκι σου να γυρίσουμε σπίτια μας! Αμήν!

Οχυρό Ιστίμπεη, 1941
Στρατιώτης Παύλος Κ.

7/θ Δημοτικό Σχολείο Νέου Πετριτσίου

Τάξη: ΣΤ΄

Εκπαιδευτικός: Σαρηγιαννίδου Αθηνά

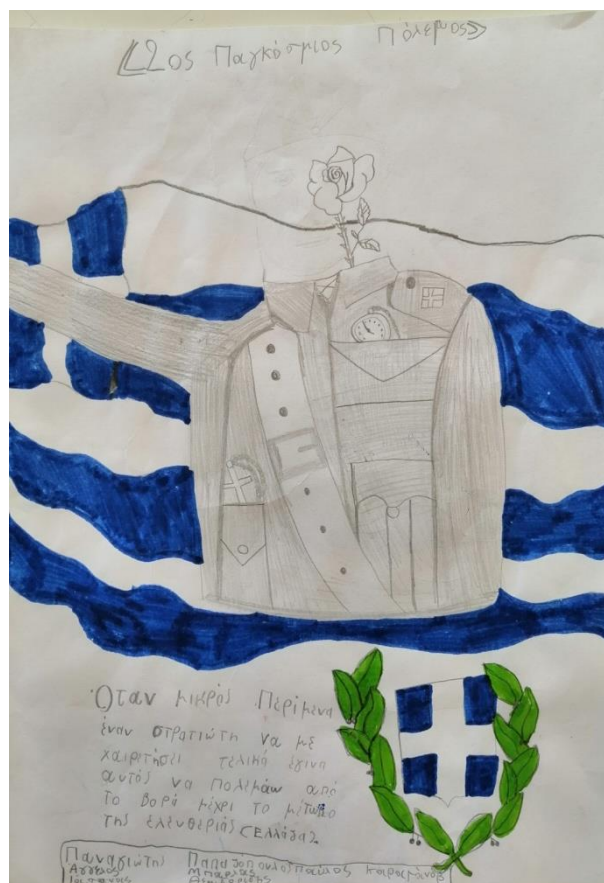
Μαθητές: Μπάρλας Άγγελος - Παπαδόπουλος Παναγιώτης – Θεοδωρίδης Ιάσοντας

Κατηγορία: Διήγημα

«Το γράμμα»

Όταν οι πρώτοι στρατιώτες μπήκαν στο Οχυρό Ιστίμπεη για να ετοιμαστούν για τον πόλεμο, βρήκαν ένα γράμμα:

«Είμαστε τέσσερις καρδιακοί φίλοι κι έτσι θα μείνουμε για πάντα. Ό,τι και να συμβεί, δε θα χαθούμε ποτέ. Ακόμη κι αν τελειώσει η δουλειά, ακόμη κι αν γίνει πόλεμος, εμείς ορκιστήκαμε πως δε θα χωρίσουμε ποτέ... Εμένα με λένε Στεφανή, είμαι από την Κρήτη και δουλεύω εδώ ως χτίστης. Ήρθα πριν τέσσερα χρόνια, ένα σκοτεινό βράδυ του 1936. Μας μετέφεραν κρυφά με πλοία και τρένα, εδώ στη Μακεδονία, για να εργαστούμε στην κατασκευή των Οχυρών της Γραμμής Μεταξά. Θυμάμαι μόνο που μύριζε υγρασία. Όταν έφτασα, με έβαλαν σε μία από τις διάσπαρτες σκηνές που υπήρχαν στο βουνό. Έκλεισα τα μάτια να κοιμηθώ, αλλά άκουγα από τρία άτομα να σιγοτραγουδούν μαντινάδες! Αυτό ήταν! Αμέσως γνωριστήκαμε και γίναμε φίλοι! Είναι ο Παύλος ο Ιάσοντας και ο Παναγιώτης. Και οι τρεις τους από την Κρήτη! Κανείς τους δεν ξέρει γράμματα. Ο Παύλος, χτίστης κι αυτός, λέει πως θέλει να μαζέψει χρήματα να σπουδάσει, αλλά αν γίνει πόλεμος, θα ζητήσει να μείνει να πολεμήσει εδώ, στα Οχυρά. Ο Ιάσοντας φορτώνει τις πέτρες στα βαγονέτα και είναι ο ζωγράφος της παρέας. Ζωγραφίζει στα κρυφά όπου βρει, ακόμη και πάνω στο φρέσκο τσιμέντο. Ο Παναγιώτης είναι υδραυλικός και τον είπα «Μπέμπη» επειδή είναι ο μικρότερος. Από τότε, τον φωνάζουμε έτσι. Κι αυτός δεν έχει καμιά απολύτως ιδέα για το πού βρισκόμαστε ακριβώς. Επειδή ταξίδευε μέρα, μετά τη Θεσσαλονίκη τον πήρε ένα στρατιωτικό όχημα και του έκλεισαν τα μάτια ως εδώ. Δεν ξέρω τι θα γίνει. Κάθε μέρα οι ανώτεροι μάς αλλάζουν τις οδηγίες. Ξεκινάμε μια δουλειά και πριν τελειώσει, μας στέλνουν αλλού. Ακούμε και για επιστράτευση και πρέπει να βρούμε ένα μέρος και μια ημερομηνία για να ξανασυναντηθούμε όταν θα έχουν τελειώσει όλα αυτά.»

Κανείς δεν ξέρει γιατί γράφτηκε αυτό το γράμμα, ούτε σε ποιον απευθυνόταν, ούτε τι απέγιναν οι τέσσερις φίλοι... Ίσως να συναντήθηκαν στο Ιστίμπεη, σε κάποια Γιορτή των Οχυρών, στις 6 Απριλίου!

7/θ Δημοτικό Σχολείο Νέου Πετριτσίου

Τάξη: ΣΤ΄

Εκπαιδευτικός: Σαρηγιαννίδου Αθηνά

Μαθητές: Μπιζέκης Κωνσταντίνος – Τσιάμης Κωνσταντίνος

Κατηγορία: Διήγημα

«Ο εργάτης από την Κρήτη»

Ήταν βράδυ όταν φύγαμε για τα Οχυρά. Το ταξίδι ήταν δύσκολο μέχρι να φτάσουμε στη Θεσσαλονίκη. Στο λιμάνι ένας στρατιώτης μας έκλεισε τα μάτια και μας πήγε κάπου ορεινά. Εκεί μας έβαλαν να δουλέψουμε στην κατασκευή των Οχυρών. Πήρε περίπου τέσσερα χρόνια για να τα φτιάξουμε. Όταν τελείωσε το χτίσιμο, ζήτησα να μείνω και να πολεμήσω. Με έβαλαν στο πολυβολείο.

Πρώτη μέρα και ήδη φοβόμουν. Ο ανώτερός μου μού είπε να μη φοβάμαι. Όσους εχθρούς έβλεπα, έριχνα. Στο τέλος κάθε μέρας, πήγαινα στο εκκλησάκι για να προσευχηθώ γιατί σκότωνα πολλούς ανθρώπους. Θυμάμαι ακόμα τις σειρήνες που χτυπούσαν και εμείς πιάναμε τα όπλα...

Ήταν δύσκολα. Κάθε μέρα που περνούσε, όλο και με τριγύριζε η σκέψη πως θα έρθει καμιά αδέσποτη σφαίρα και θα με σκοτώσει. Μέχρι που μείναμε λίγοι. Χάσαμε, παραδοθήκαμε, μα μας θάυμαζαν οι ίδιοι μας οι εχθροί! Και μας άφησαν να φύγουμε...

7/θ Δημοτικό Σχολείο Νέου Πετριτίου
Τάξη: ΣΤ΄
Εκπαιδευτικός: Σαρηγιαννίδου Αθηνά
Μαθητές: Γκέγκας Θωμάς – Γκέγκας Ιωάννης
Κατηγορία: Δίηγημα

«Ο πόλεμος των Οχυρών»

Ήταν ένα βράδυ του 1941 που με πήραν μαζί με άλλους στρατιώτες από το Νέο Πετρίτσι και χωρίς να ξέρουμε πού μας πάνε, μας έφεραν εδώ στο Οχυρό Ιστίμπεη. Κοιμόμασταν μέσα στα Οχυρά και κάναμε ετοιμασίες για τον πόλεμο.

Όταν άρχισε ο πόλεμος, ακούγαμε πολλές σφαίρες από παντού και σειρήνες να χτυπάνε δυνατά. Για καλή μας τύχη σ' αυτήν τη μάχη νικούσαμε εμείς, όμως προτού προλάβουμε να το καταλάβουμε, ήρθαν οι Γερμανοί. Εμείς οι στρατιώτες της Ελλάδας, πολεμούσαμε και κρατούσαμε εκείνο το μέρος για πολλές μέρες με πολλές απώλειες και τραυματισμούς. Αυτή η μάχη σταμάτησε στις 9 Απριλίου 1941 γιατί οι Γερμανοί είχαν ήδη μπει στη Θεσσαλονίκη με αεροπλάνα.

Εμείς κρυφθήκαμε μέσα σε μία υπόγεια σήραγγα με όλους τους άλλους άντρες. Όταν οι Γερμανοί έφυγαν και πήγαν πιο νότια, εμείς βγήκαμε από τη σήραγγα και είδαμε Γερμανούς και πολλούς Έλληνες νεκρούς, πολλά όπλα στο δάπεδο και σπασμένες σειρήνες. Όμως κρατηθήκαμε και δεν κλάψαμε για τις απώλειες των αδελφών μας. Μετά από αυτή τη μέρα, γυρίσαμε στο χωριό μου και εκεί υπήρχαν πάρα πολλά πτώματα. Δε θυμάμαι τι έγινε μετά...